

Călătoria lui Isabelle

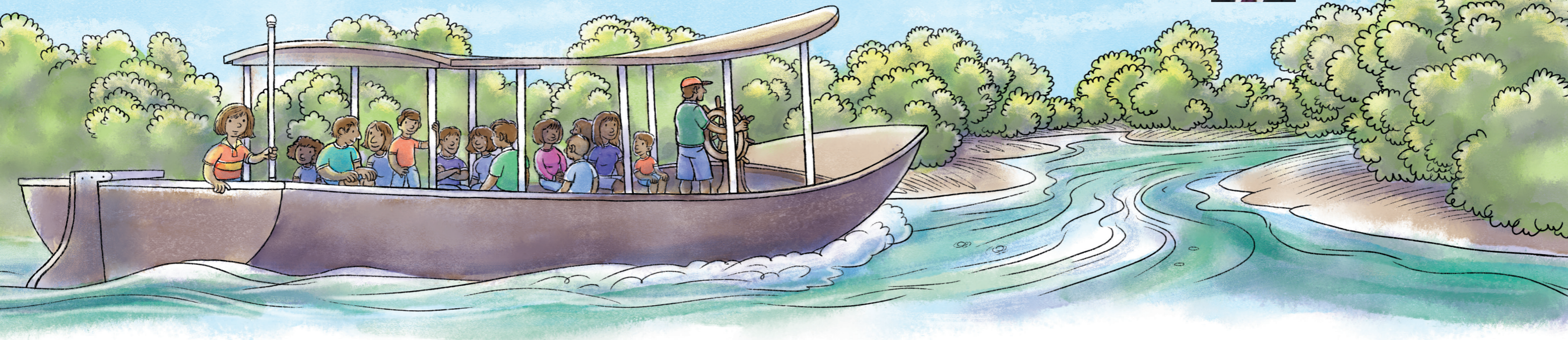
Călătoria avea să fie lungă și periculoasă, însă faptul de a merge la templu o făcea să merite.

BINECUVÂNTĂRI NEPREȚUITE

„Binecuvântările asociate templului sunt neprețuite.”

Președintele Thomas S. Monson (1927-2018), „Binecuvântările asociate templului”, *Liahona*, mai 2015, p. 93.

Jessica Larsen

Bazat pe o întâmplare adevărată

Brazilia, 1992

Isabelle se uita cu ochii întredeschiși la cerul albastru. Nu a văzut niciun nor. Și-a lins buzele uscate.

Părinții ei vorbeau, în liniște, cu președintele Santiago, președintele de țară. Motorul vaporului era atât de zgomotos, încât nu-i putea auzi. Dar ea știa despre ce vorbeau. Nu mai aveau apă potabilă.

Isabelle a încercat să se concentreze asupra motivului călătoriei lor. Se duceau la templu pentru a fi pecetluiți ca familie! Și-a adus aminte că i-a auzit pe părinții ei vorbind despre frumosul templu din São Paulo încă de când era mică. Faptul că se duceau acolo aproape că-i păreau un basm. La urma urmei, familia lui Isabelle trăia în Manaus, în adâncul pădurii tropicale amazoniene, iar templul era la peste 3.219 km depărtare.

Apoi, președintele Santiago a planificat o călătorie de șase zile pentru a ajunge acolo. Peste 100 de membri au hotărât să meargă. „Va fi un sacrificiu”, i-a spus *Mamăe*. „Dar sacrificiul aduce binecuvântări.”

La început, călătoria a fost foarte interesantă. Au dormit în hamacuri pe puntea vaporului, au cântat imnuri și au citit din scripturi.

Dar, apoi, au rămas fără apă potabilă și apa fluviului era prea murdară pentru a putea fi băută.

Isabelle a simțit că *Mamăe* i-a atins brațul. „Președintele Santiago ne adună pe toți laolaltă”, a spus ea. „Ne vom ruga să plouă.”

Isabelle s-a alăturat grupului și au început să se roage. După ce s-a spus rugăciunea, a simțit aerul răcoros adiindu-i pe gât. A fugit către marginea vaporului și a găfâit. Nori gri de furtună se apropiau de ei. În curând, a început să plouă! Și-a deschis gura pentru a prinde picăturile de ploaie cu limba.

„Repede!” a strigat *Mamăe*. „Aduceți găleți, oale – orice!”

Isabelle a apucat o oală și a ținut-o. Dorea să adune cât mai multă apă. Toată lumea a conlucrat râzând și sărbătorind. Nu după mult timp, aveau o petrecere mare în care trebuiau să fie uzi leoarce! Furtuna a durat 15 minute. A fost suficient de lungă ca ei să strângă toată apa de care aveau nevoie. A fost un miracol.

Nu după mult timp, vaporul a ajuns la țarm. Dar mai aveau încă 2.414 km de parcurs. Toată lumea s-a urcat în autobuz pentru restul călătoriei. Timp de mai multe zile,

autobuzul a mers greu pe drumuri nesigure. O dată s-a zdruncinat atât de tare, încât s-a spart parbrizul! Uneori, au trecut prin orașe toride și aglomerate. Dar, măcar drumurile nu erau atât de denivelate!

Toți au fost mereu recunoscători când s-au oprit să mănânce într-un sat sau într-un oraș. Au mâncat în capele sau cu membri ai Bisericii de-a lungul drumului. În prima seară, au ajuns atât de târziu, încât Isabellei i-a fost teamă că nimeni nu îi aștepta. „Nu-ți face griji”, a spus *Mamăe* zâmbind fără vlagă. „Privește!”

Președintele de ramură și membrii Bisericii erau aliniați de-a lungul drumului. Țineau un afiș pe care scria: „Sacrificiul aduce binecuvântări”. Isabelle a zâmbit. *Mamăe* a avut dreptate!

După trei zile cu peripeții, au ajuns, în cele din urmă, la São Paulo. Isabelle era ridicată pe scaunul ei pentru a vedea mai bine în timp ce autobuzul făcea o curbă. Dintr-o dată, toți din autobuz au început să exclame de bucurie. „O templu! O templu!” Puteau să vadă turla înaltă și subțire a templului înălțându-se printre rândurile de palmieri. Lumina soarelui strălucea pe îngerul Moroni auriu.

Toată lumea era extenuată, dar nimeni nu a dorit să se odihnească. Doreau să fie pecetluiți chiar atunci. Când a sosit momentul ca familia ei să fie pecetluită, Isabelle s-a îmbrăcat, cu grijă, în alb. Când a intrat în camera de pecetuire, și-a văzut tatăl strălucind. Lacrimi de bucurie curgeau de pe fața lui *Mamăe*. Călătoria lor a fost lungă și chiar periculoasă. „Dar, a meritat tot sacrificiul”, s-a gândit Isabelle. Zâmbea în timp ce-și ocupa locul pentru a fi pecetluită pentru totdeauna cu membrii familiei ei. ■

Autoarea articolului locuiește în Texas, S.U.A.

În anul 2012, a fost construit un templu în Manaus, Brazilia, locul în care a crescut Isabelle. La acea vreme, Isabelle și ceilalți copii erau adulți având propriile familii. Mulți dintre ei au venit să vadă acest templu frumos și nou și să-și aducă aminte de propria călătorie.